

Rachel Lynn Solomon

What happens in Amsterdam

Vertaald door Roos Griffioen

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2025 Rachel Lynn Solomon

All rights reserved

© 2025 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *What Happens in Amsterdam*

Vertaling Roos Griffioen

Omslagontwerp Penguin Random House & Bruggn Design

Omslagbeeld Petra Braun

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4778 2

ISBN 978 90 210 4779 9 (e-book)

NUR 302

www.rachelsolomonbooks.com

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

‘Nog zoo versch ligt in mijn geheugen den tijd doorgebracht te Amsterdam... hoe bezopen de heele onderneming, hoe schromelijk dwaas.’

Vincent van Gogh, in zijn brieven aan zijn broer, Theo

Voor Sanne Zwart

How lucky am I that you were my first friend in this country?

Hartelijk dank voor alles.

1

Soms kun je heldere herinneringen hebben aan plaatsen waar je nog nooit bent geweest. Steden die kilometers ver weg liggen voelen net zo vertrouwd als oude vrienden. Omdat je ze al duizend keer op een scherm hebt gezien of omdat je verhalen hebt gehoord van levensveranderende vakanties of een jarenlang verblijf in het buitenland. Je kunt de suikerkristallen proeven die boven op een gebakje zijn gestrooid. Je kunt de lichten van een beroemd monument fel zien schitteren met je ogen dicht. Je hoort het ruisen van water, maar alleen als je stil genoeg bent om ernaar te luisteren. De melodie van een taal die je niet begrijpt.

Het is zo'n uniek soort hunkering, een dromerig verlangen dat ook gewoon reislust zou kunnen zijn of misschien iets scherpers, iets wat tussen je ribben zit en je ervan overtuigt dat je dáár eindelijk gelukkig zult zijn. Dat je daar vrijuit kunt ademen. De beste versie van jezelf kunt zijn.

Ooit werd ik verliefd op zo'n plek en in mijn hoofd maakte ik het zo perfect dat de realiteit het nooit zou kunnen winnen van mijn verbeelding.

Terwijl ik de taxichauffeur slaperig een hand vol euro's geef vraag ik me af of die plek wel ooit bestond.

Ik check het adres drie keer terwijl mijn telefoon naar een netwerk zoekt. Op de een of andere manier is het acht uur 's morgens, een feit waar elke gejetlagde spier van mijn lichaam tegen protesteert. Tijdens de vlucht kon ik niet slapen van de zenuwen, de ergste scenario's stapelden zich als Tetris-blokjes op in mijn hoofd en ik begon pas weg te soezen toen de piloot aankondigde

dat de landing was ingezet. De lage winterzon geeft alles een onwerkelijke gloed. Een beetje bovenaards.

Waarschijnlijk zie ik daarom het souterrain niet meteen. Een betonnen trap met een heel steile helling komt uit bij een zwarte, metalen deur waar in graffiti een zin op stond die iemand eraf heeft willen poetsen, waardoor er nu alleen nog een half onderstreept woord staat met een gigantisch vraagteken. Ik zie geen huisnummer. Geen raam. Ik kijk de straat weer in, alsof ik wacht op de beschermheilige van verdwaalde Amerikanen, maar het heeft geen zin. De taxichauffeur is weg. Iedereen die ik ken zit op een ander continent.

Voor de eerste keer ben ik echt helemaal alleen, hoewel er een oranje kat op de reling zit, heen en weer zwiepend met zijn staart.

Voordat ik uit Los Angeles vertrok hadden mijn vrienden en familie heel veel vragen. *Is dit een echte baan, Dani?* En *Weet je zeker dat je het aankunt om in je eentje in een ander land te wonen?* En *Heb je al gedoucht deze week?* Waarop ik antwoordde: *Ligt eraan wat je onder een week verstaat.*

Als je hele wereld om je heen implodeert is soms het enige wat je kunt doen mee imploderen. Al helemaal als die implosie je bijna vijfduizend mijl van huis stuurt – of hoeveel dat ook is in kilometers.

Ik dwing mijn zenuwen een lage sudderstand aan te houden en strijk met mijn hand door mijn boblijn op kinlengte, een relatiebreuk-kapsel dat niet zo goed bij mijn gezicht past als de kapster me verzekerde. Ik geloof niet dat ik helemaal heb uitgedemd sinds ik uit het vliegtuig stapte. Niet toen ik mijn handbagage vol met papieren door de paspoortcontrole sjouwde of toen ik mijn koffers van de bagageband sjarde. Ik doe het nu, laat mijn schouders zakken en mijn longen ontspannen. Een diepe teug Amsterdamse lucht en dan nog één. Dit is spannend. Dit is een avontuur. Dit is helemaal geen potentiële catastrofe.

Aan weerszijden van de straat staan rijen scheefstaande huizen die dicht op elkaar zijn gedrukt, de meeste hebben drie of vier verdiepingen en variëren in kleur van licht- tot donkerbruin. Sommige daken zijn gebogen en sommige hebben de vorm van een klok. Boven de deuren van enkele huizen zijn gedetailleerde tekeningen geëtst. Het vreemdste is misschien nog wel dat het zo stil is. Geen auto's, geen geluiden van verkeer, behalve het zachte gerinkel van een fietsbel terwijl mensen naar hun werk gaan, geen helm te bekennen.

Ik ben zo verbaasd door het vertrouwen van deze mensen dat ik de fietser die in hoge snelheid op me afkomt niet zie tot hij in het Nederlands begint te schreeuwen.

'Sorry!' Ik spring aan de kant als hij bijna mijn rugzak schampt.

Als ik ook maar iets wakkerder was geweest zou ik hebben gezien dat de straat onder mijn reis-Crocs rood is geverfd. Fietspad.

Ik bekijk mijn omgeving weer. Er zou ergens een kluisje moeten zijn waar de sleutel in ligt, maar ik zie het nergens. Nog een vinkje in de catastrofe-kolom.

Het was ook allemaal te mooi om waar te zijn. Een mysterieus aanbod voor een baan, een sollicitatieprocedure die veel te kort leek, een gratis vlucht... De kans dat dit één grote oplichterij is stijgt met elke seconde. Ik ben precies zo iemand die hierin zou trappen, net zoals ik erin was getrapt toen Jace me beloofde dat hij met niemand anders datete of toen mijn ouders me verzekerden dat mijn grote oren op een dag heus niet meer zo zouden opvallen.

Zelfs de kat kijkt veroordelend naar me, zoals katten doen. Hij knippert niet met zijn ogen en likt lui aan zijn poot.

'Hallo.' Ik hef mijn hand, want de waarschuwingen uit een verleden om geen dieren te aaien die je niet kent, had ik nooit serieus genomen.

De kat springt van de reling en verdwijnt de straat in zonder

me nog een blik waardig te gunnen – en onthult de kleine zwarte kluis waar hij op zat. Yes.

Ik tik de code in en het kluisje gaat open. Er ligt een sleutel in die zonder enige moeite in het slot van de industriële deur past. Een stoot adrenaline overtuigt me ervan dat dit de grootste prestatie is van mijn dertig jaar op deze aarde. Ik ben kracht. Ik ben machtig. Ik...

... sta in een gerenoveerde, middeleeuwse martelkamer.

Ik besluit dat 'souterrain-appartement' een veel te royale omschrijving is als ik mijn nieuwe woning betreed. Mijn zenuwen verdwijnen door een schok van koude lucht. Het raam laat net genoeg licht binnen om een grimmige schaduw over elk met stof bedekt meubelstuk te werpen: een bank met een enorm gat aan de achterkant en een keukentafel met twee armoedige stoelen. De muren zijn donkerblauw geverfd en een klamme, muffe geur stroomt mijn neusgaten in. Ik wou dat ik dat extra pak koekjes niet van de trolley had gebietst toen de stewardessen niet keken.

Maar dat maakt allemaal niks meer uit als me duidelijk wordt dat het pièce de résistance van het appartement een glanzende witte badkuip is, midden in de slaapkamer. Om onverklaarbare redenen. Op slechts enkele stappen afstand van het bed.

Een plotselinge lach ontsnapt uit mijn keel. Misschien ben ik nog aan het ijlen door de lange vlucht als dit de druppel is die me tot waanzin drijft, want natuurlijk. Natúúrlijk ziet het appartement dat mijn werkgever voor me heeft gevonden en waar ik ja tegen heb gezegd zonder het gezien te hebben, er zó uit.

Ineens klinkt er geklop op de deur en ik raak nog net niet in paniek.

'Hé, is die van jou?' Een meisje, waarschijnlijk ergens in de twintig, staat bovenaan de trap en kijkt naar beneden. Ze gebaart naar de koffer die ik op de stoep heb laten staan. 'Ik woon hier-naast,' legt ze uit. Ik kan haar accent niet thuisbrengen, volgens

mij is het geen Nederlands accent. Ze draagt sportkleding, haar lange donkere haar zit in een paardenstaart en ze heeft één Air-Pod in haar oor en de andere in haar hand.

‘Sorry, ja,’ zeg ik opgelaten. ‘Die is van mij. Dank je.’

Het kost haar een extra seconde om antwoord te geven, iets waar ik aan gewend ben als ik mensen voor het eerst ontmoet.

Als iemand mijn wijnvlek ziet staren ze meestal net iets te lang, waarna ze hard proberen zich op een ander deel van mijn gezicht te richten, alsof ze helemaal niet aan het staren waren. Als kind nam ik altijd aan dat dat gestaar wel minder zou worden als ik ouder werd, maar het is alleen maar ongemakkelijker geworden. Volslagen vreemden hebben de moeite genomen om me ervan te verzekeren dat ik ‘nog steeds mooi ben’.

De gemêleerde roze vlek begint boven mijn rechterwenkbrauw, gaat verder over mijn neus en bedekt mijn halve wang. Mijn eigen kleine Rorschach-test. Op de middelbare school verdoezelde ik de vlek met make-up en dacht ik altijd dat ik op een dag zou proberen hem weg te laten laseren. Maar jaren geleden heb ik me erbij neergelegd – zo goed als. Ook al draai ik de linkerkant van mijn gezicht naar voren als ik op de foto ga.

‘Je moet een beetje beter opletten,’ zegt het meisje terwijl ze me helpt de koffer de trap af te dragen. ‘Het is misschien geen hoogseizoen, maar ik heb gezien dat een telefoon hier zo uit iemands hand gejat wordt.’

Zodra hij veilig over de drempel is gebracht omhels ik de gedeukte kunststof koffer alsof we zijn verenigd na een moeizame reis. ‘Zal ik doen. Heel erg bedankt. Ik heb net een internationale vlucht gehad, dus ik ben niet helemaal mezelf. Ik... woon hier nu, denk ik.’

De blik in haar ogen verzacht. ‘Lastige tijd in het jaar om te verhuizen. Bereid je voor op ongeveer acht uur daglicht per dag.’

Ik tuur naar de donkere krochten van mijn appartement. De

lucht was nog steeds donker toen het vliegtuig landde en toen ik in de taxi zat, kwam de zon in de stad op. 'Ik vind het fijn om in het pikdonker te wonen. Ik maakte me de laatste tijd al zorgen dat ik te veel vitamine D binnen zou krijgen.'

'Maar de zomers zijn echt geweldig,' zegt ze. 'Die compenseren ruim de winters.'

'Woon je hier al lang?'

'Bijna zeven jaar.'

'En zijn alle appartementen... zo?' vraag ik terwijl ik naar de woning gebaar.

Ze stapt nog een trede naar beneden. Trekt een gezicht. 'Ik denk dat je pech hebt gehad,' zegt ze en ze wijst dan met haar duim naar links. 'Ik ben Lulia. Ik woon hiernaast, mocht je hulp nodig hebben.'

'Dani.'

Ze zwaait, doet haar AirPods weer in en voordat ik haar kan zeggen dat ik bang ben dat ik heel veel hulp nodig zal hebben, rent ze de straat in.

Ik ben weer alleen, omgeven door teleurstelling en oud servies en mijn Crocs blijven aan de vloer plakken.

Dan, tegen alle advies voor het aanpassen aan een nieuwe tijdzone in, laat ik me op het te dunne matras vallen en val in slaap.

Tot gisteren was mijn paspoort vrij leeg, behalve de stempels voor het vrijgezellenfeestje van een vriendin in Montreal en een betreurenswaardige voorjaarsvakantie in Cabo. Deze verhuizing was geen weloverwogen, doordachte beslissing. Er waren geen lijstjes met voors en tegens, geen uitgebreide gesprekken met familie of vrienden. Er was alleen de implosie waarbij ik zowel mijn baan als mijn vriend kwijtraakte – ze zeggen dat vrouwen heel goed zijn in multitasking – en de vacatures waar ik met een dronken hoofd op solliciteerde omdat ze niet in L.A. waren. Een

onbekende angst duwde me vooruit en overtuigde me ervan dat ik niet langer in de stad kon blijven waar ik was opgegroeid.

Vier weken later pakte ik mijn koffers, verkocht mijn auto en verhuisde zowat naar de andere kant van de wereld.

Als ik om halfvier 's middags mijn ogen opendoe, is het op de een of andere manier nóg kouder geworden in het appartement. Mijn hoofd bonst door een doffe, aanhoudende pijn, mijn keel voelt droog. Slaperig dwing ik mezelf rechtop te gaan zitten en pak ik mijn telefoon van het nachtkastje, maar dan herinner ik me dat die nog in het voorvakje van mijn rugzak zit aan de andere kant van de kamer.

Ik pak mijn telefoon en de waterfles die altijd net iets te groot was voor de flessenhouder in mijn auto en ga weer in bed liggen. Nu het bijna – ik tel snel terug – zeven uur 's morgens is aan de westkust, komen de eerste berichten in de appgroep van de familie Dorfman binnen.

Mam

Hoe is je appartement? Wat voor weer is het? En hoe is het eten daar? We missen je nu al, stuur foto's zodra je tijd hebt!

Pap

Is Amsterdam net zo mooi als alle foto's of is dat gewoon een heel goed bedachte marketingcampagne?

Mam

Vergeet niet om een afspraak bij de dokter te maken en zorg dat je genoeg medicijnen hebt! Ik heb online gelezen dat ze in Nederland misschien andere namen hebben.

Tegelijk met de berichten komt er een steek van heimwee die ik nu nog niet had verwacht te voelen. Mijn ouders zijn altijd extra

op hun hoede geweest voor mij, alsof ik voor altijd de drie maanden te vroeg geboren prematuur was met niet goed werkende longen. Ernstige astma hield in: geen contactsport, vrijbriefjes voor gymles en een dringend telefoontje naar onze huisarts als ik ook maar iets van ongemak ervaarde. Ik kan er nu veel beter mee omgaan dan eerst, maar dat weerhoudt ze er niet van altijd even extra te checken. Soms denk ik dat ze me in bubbeltjesplastic zouden rollen als dat kon.

Ik geef gedetailleerde antwoorden om ze gerust te stellen. Héél mooi! Koud maar zonnig. Ik heb nog niets gegeten dat niet uit een vliegtuig kwam, zal het laten weten als ik iets opheb. Ik heb genoeg medicijnen meegenomen, maar ik zal snel een afspraak maken. Ik mis jullie ook en zal bellen als de jetlag een beetje gezakt is!

Mijn vader reageert meteen en vraagt of ik digitale kopieën heb van mijn medische dossier of dat ze iets voor me moeten inscannen. En ook al heeft hij er een hoop emoji's bij gezet – een dokter, een stethoscoop, een lachend gezichtje – kan ik alleen maar de conclusie trekken dat ze denken dat ik te fragiel ben om dit in mijn eentje te doen. Ik besluit er later bij hem op terug te komen en hou mijn duim boven de aparte chat met mijn zus, die een veel rationeler bericht heeft gestuurd: hou van je, neem je tijd, maar ik wil alles horen!

Oeps ik struikelde en viel in een kerker, typ ik en ik stuur haar een paar foto's van het appartement.

Phoebe

Neeeeeeeeeee

Phoebe

Maya zegt dat kerkers heel erg ín zijn dit jaar. Misschien een bewuste ontwerpkeuze?

Maya, haar vrouw, is interieurontwerper en Phoebe heeft een eigen boekwinkel in Pasadena. Ik heb het altijd geweldig gevonden dat ze van hun passie hun werk hebben kunnen maken, deels omdat ik dat zelf ook al jaren heb geprobeerd, maar dat leek nooit echt te lukken.

Misschien was het daarom zo makkelijk om ja te zeggen tegen deze verhuizing – omdat ik me niet heb gesetteld, zoals zij.

Dani

Dat verklaart nog niet waarom er een badkuip in de slaapkamer staat

Phoebe

Omg. Ga naar huis, Amsterdam, je bent dronken

Phoebe

O ja! Vergeet niet die melatoninesupplementen te nemen die ik je heb gegeven voor de jetlag

Ik vind het flesje in mijn koffer en leg het liefdevol boven op een kussen waarna ik haar nog een foto stuur.

We zijn altijd heel hecht geweest. Phoebe is anderhalf jaar ouder dan ik en we hebben nooit meer dan een uur rijden van elkaar gewoond, inclusief de ergste verkeersdrukte van L.A. Maar nu we negen tijdzones van elkaar verwijderd zijn en haar vrouw tien weken zwanger is, zal dat wel veranderen.

Ze vertelden ons vorige maand dat ze een kindje kregen tijdens een etentje bij onze ouders, Maya's hand ontspannen op haar buik. Ik had toen al besloten naar Amsterdam te gaan en moest de neiging om alles af te zeggen onderdrukken – want wat als ik de geboorte van mijn neefje of nichtje zou missen?

Dat duurt nog zeven maanden, had ik tegen mezelf gezegd.

Daar hoeft je nu niet aan te denken.

Compartmentalisering doet wonderen voor je mentale gezondheid.

Hoewel ik nog niet helemaal uitgerust ben weet ik dat het niet verstandig is om weer te gaan slapen, dus ik loop naar de minuscule inloopdouche van de badkamer met een douchekop die... het water alle kanten op sproeit. Er is geen douchegordijn, alleen een troebele glazen deur die het water helemaal niet binnen houdt. Omdat er ook geen ventilatie is, maak ik de vloer maar zo goed als ik kan droog met een handdoek. Ik trek een te ruime trui en een schone spijkerbroek uit de koffer, waar ook alle producten in zitten van mijn zeven-stappen-skincare-routine, hoewel ik me de laatste keer dat ik verder kwam dan stap drie niet kan herinneren.

De inhoud van mijn leven past precies in twee ingecheckte koffers en één stuk handbagage en hoewel ik niet weet wat dat over mij zegt is dit niet het moment om daarover te piekeren. Dus ik trek een gekreukelde wollen jas aan en loop naar buiten om de omgeving te ontdekken.

Ik knijp mijn ogen half dicht naar de middagzon die ondanks de januarikou volop schijnt. Het is nu drukker in de straat, kinderen maken met krijt tekeningen op de stoep en honden sniffen tijdens hun wandeling aan de bloemenperken. Lulia's appartement is op de begane grond en er staat een groepje kamerplanten op de vensterbank, maar ik denk dat ze naar haar werk is.

Deze keer let ik er goed op dat ik niet op het fietspad loop en ik ben helemaal trots op mezelf. Vervolgens val ik compleet door de mand als een buitenlander door foto's te maken van alles wat ik zie. De schilderachtige bakstenen gebouwen. Het takelgevaarte aan de overkant van de straat waarmee een bank door een raam op de derde verdieping wordt getild. De rode kat die ik eerder zag en die nu in de mand van een geparkeerde fiets ligt te genieten van een zonnestraal.

‘Wat ís dit voor een plek,’ mompel ik.

Ik hoor mijn buik luid rommelen, een reminder dat ik niet meer heb gegeten sinds ik ergens boven de Atlantische Oceaan hing.

Boodschappen. Ik kan beter even wat boodschappen doen.

Zo’n vrijheid heb ik nog nooit ervaren – échte vrijheid, nergens aan vastzitten. Er was natuurlijk de universiteit waar ik experimenteerde met jongens en met alcohol omdat er niemand was die me zei het niet te doen. Maar toen was ik nog in hetzelfde land. Dezelfde tijdzone. Nu ben ik alleen, in een nieuw land en er staat nog niets in mijn agenda tot ik volgende week aan mijn nieuwe baan begin. Ik voel een beangstigende opwindning als ik eraan denk.

De band die ik ooit dacht te voelen, nu zo ver weg dat het net zo goed in een ander leven had kunnen plaatsvinden, was niet alleen verbonden aan deze plek.

Er was ook een persoon – de eerste die ooit mijn hart had gebroken.

Ik probeer niet te vaak aan hem te denken, maar nu ik hier ben is het onvermijdelijk. Een fractie van een seconde ben ik bang dat ik hem tegen het lijf zal lopen, maar in werkelijkheid zijn we slechts twee kleine puntjes in een land waar zeventien miljoen mensen wonen. Toch, hij kán ergens in Nederland zijn waar hij het uitzicht door zijn raam aan het schetsen is zoals hij altijd deed aan onze keukentafel.

Maar misschien ook niet. Misschien is hij weer vertrokken met een koffer vol lege beloften, zoals hij ook mij verliet.

De buurt waar ik loop heet De Pijp, een klein stukje van de stad waar geen grachten zijn, maar wel heel veel cafés en restaurants. Om de hoek komt iets in zicht dat nog veel beter is dan een supermarkt: een enorme versmarkt. De straat gonst van activiteit, kraampjes waar ze groenten en fruit verkopen, verse bloe-

men, snacks uit meer wereldkeukens dan ik kan tellen. Mensen schreeuwen zowel in het Nederlands als in het Engels boven het gesis van de grillplaten uit, waarmee ze toeristen en bewoners verleiden dichterbij te komen en iets heerlijk te proeven. Ik zie enorme ronde kazen en kitscherige Amsterdamse souvenirs. Meerdere kramen verkopen frietjes, geserveerd in een puntzak met een flinke klodder saus erop. Ik word bijna duizelig van alle geuren, hartig en zoet en gefrituurd en perfect.

Bij mijn appartement in Burbank was het enige op loopafstand een autowasserette.

Ik blijf staan bij een kraam die miniatuurpannenkoeken verkoopt en een oudere man giet beslag in rondjes op een grillplaat. *POFFERTJES*, staat er op het bord boven hem.

‘Eén van deze, alsjeblieft?’ vraag ik en ik probeer het zo goed mogelijk uit te spreken. ‘*Poffert-yays?*’

‘Poffertjes,’ zegt de man en het woord klinkt net zo licht en luchtig als de pannenkoekjes zelf. *Po-fur-chess*. ‘Met suiker of Nutella?’

‘Allebei?’

Ik zie hoe mijn kleine pannenkoekjes rijzen en donkerder worden bij de randjes, waarna hij ze in een papieren bakje schept en ze bestrooit met poedersuiker en een gezonde klodder Nutella. De finishing touch: een tandenstoker met een Nederlands vlaggetje eromheen gewikkeld.

De eerste hap is boterig en warm, de structuur is een zalige kruising tussen een pannenkoek en een donut. Hemels. Ik ben altijd een ongeneeslijke zoetekauw geweest en dit is echt comfortfood voor hen die aan een jetlag lijden.

Zodra ik het opheb bestel ik nog een portie en alle zorgen of dit wel een goed idee is, worden meteen vervangen door puur en naïef optimisme.

Ik ben in Amsterdam.

En dan een al even bizarre gedachte: *Ik woon hier.*

Het klinkt zo absurd dat mijn hart ineenskrimpt en ik een druk achter mijn ogen voel opkomen. En het belachelijkst is dat dit mijn kans zou kunnen zijn om mezelf opnieuw uit te vinden. Hier hoef ik niet het meisje te zijn dat door haar ouders als te breekbaar wordt gezien. Ik hoef niet het meisje te zijn dat de persoonlijke, aan obsceen grenzende e-mails van haar ex doorstuurde aan het hele bedrijf of het meisje wier vrienden haar vertelden dat ze zich onvolwassen gedroeg, terwijl ik alleen maar wilde dat ze mijn hand vasthielden zodat ik bij ze kon uithuilen. Het meisje dat bij iedereen achter ligt, met hun hypotheek en promoties en vakantiekaartjes met kinderen erop in dezelfde kleren.

Wanneer ga je nou eens bepalen wat je wil?

Volwassen worden?

Settelen?

En ben je niet vergeten je medicijnen aan te vullen?

Misschien is dit precies waar ik moet zijn. Misschien komt het door de suikerboost of de jetlag of misschien is het de nerveuze opwinding die ik niet meer heb gevoeld sinds ik klein was. Ik geloof niet dat ik ooit een kinderlijk gevoel van verwondering heb gehad – misschien ben ik gewoon afgestompt – en toch, hier, in het midden van deze markt in het midden van een stad waar ik ooit met liefde en later met liefdesverdriet aan dacht, voel ik het eindelijk.

Deze plek gaat mijn leven veranderen.

Dat móét.

2

Wie de uitdrukking '*just like riding a bike*' heeft bedacht, heeft duidelijk nog nooit in Amsterdam rondgefietst. Tijdens het spitsuur. In de stromende regen.

In Nederland wonen de meeste lange mensen van de wereld en ik ben maar *four-eleven*, een lengte waarvan ik net heb ontdekt dat het 150 centimeter is. En genoeg om de meeste fietswinkelleigenaars terug te zien deinzen alsof ze er nooit in zijn getraind om iemand die zo klein is een fiets te verkopen.

'Dit is een omafiets,' zei de jongen bij de derde winkel die ik probeerde, een plek waar je een fiets kunt huren. '*A granny bicycle.*'

Nu was het mijn beurt om terug te deinzen. Misschien noemde hij me een oma vanwege mijn fietsvaardigheden of de donkere kringen onder mijn ogen. En oké, hij had gelijk. Maar de jongen verzekerde me dat deze fiets in Nederland het meest wordt gebruikt. Een omafiets heeft een hoger en ronder frame waardoor je rechtop zit, wat fijner is en waarmee je makkelijker lange afstanden kunt fietsen.

In theorie klonk het geweldig. Ik zag mezelf al door de stad racen op een mooie pastelroze fiets, met in de fietsmand de tulpen die ik had gekocht bij de bloemenkraam om de hoek. Ik zou totaal niet opvallen tussen de locals. Typisch Nederlands.

Maar als ik op het ding wil klimmen lijkt het een beetje alsof ik in het karretje van een kapotte achtbaan stap. Ik zie helemaal voor me hoe ik zal sterven en ik heb me bij mijn lot neergelegd. De fiets die ik heb gehuurd is niet helemaal de juiste maat, ook niet nadat de jongen het zadel zo laag had gezet als maar kon. Mijn tenen komen niet eens bij de grond. Dit is misschien heel

gewoon voor mensen die hier ‘op de fiets’ zijn opgegroeid, maar voor mij voelt het alsof ik totaal geen controle heb. Alsof ik erop moet vertrouwen dat ik niet zal vallen als ik terugtrap om te remmen. Mijn lichaam heeft zich zelden bewezen als iets om op te vertrouwen – niet toen ik de eerste zes maanden van mijn leven in het ziekenhuis woonde, niet toen een astma-aanval me er in groep vijf van weerhield de hoofdrol te spelen in de originele musical van mijn docent: *Geology Rocks!* Ook niet toen ik zó verlangde naar mijn eerste kus dat ik die arme Levi Moskowitz in zijn tong beet tijdens het Joodse zomerkamp.

De volgende dagen gaan voorbij in een waas van registratieafspraken. Ik krijg een verblijfsvergunning, een Burgerservicenummer en een bankrekening. Ik doe met enige moeite boodschappen en spendeer een heel uur in de smalle gangpaden van de Albert Heijn en vertaal alles met mijn telefoon. Ik ontdek dat coffeeshops in feite geen koffieshops zijn als ik een latte probeer te bestellen, pas daarna die aardse geur ruik en ik zie dat er alleen maar joints en *edibles* op het menu staan met namen als Lemon Skunk en Amnesia Haze.

En toch voelt het allemaal nog niet echt.

Op mijn eerste werkdag ben ik bijna helemaal hersteld van mijn jetlag en ondertussen heb ik de route naar mijn kantoor een paar keer gefietst. Ik ben wanhopig op zoek naar menselijk contact want ik heb alleen met Phoebe en mijn ouders aan de telefoon gesproken.

‘O, Dani,’ zei mijn moeder gisterenavond toen ik de fout maakte te zeggen dat het fietsen op een Nederlandse fiets me nog niet zo goed afging. ‘Leg niet te veel druk op je longen.’

‘Je weet dat we niet zullen oordelen als blijkt dat dit niet de juiste stap was,’ zei mijn vader. ‘Je kunt altijd naar huis komen.’

En toen beet ik op mijn wang en begon ik over iets anders.

Ik probeer de regen die ’s morgens met bakken uit de hemel

valt niet te zien als een slecht voorteken. Precies zoals Lulia had beloofd is het om halfnegen nog steeds donker buiten en omdat ik mijn hele leven op een plek heb gewoond waar geen seizoenen bestaan, heb ik hier niet de juiste outfit voor.

‘Waterbestendig,’ mopper ik, duwend tegen de trappers terwijl de regen van mijn wimpers druppelt en mijn armetierige jack om mijn schouders plakt. ‘Het is een fucking leugen.’

Ik trek het stuur flink naar rechts als iemand me voorbijfietst in iets wat lijkt op een kruiwagen die voor aan een fiets vastzit. Er zitten drie kinderen in in felgekleurde regenjassen en er zit zelfs nog een kind in een fietsstoeltje bij het stuur. Dit, zo merk ik op, is een Amsterdamse carpool.

‘Sorry!’ roep ik als de fietser me een boze blik schenkt. Ik begin me af te vragen of er een grens is aan het aantal keren dat ik mijn excuses kan maken.

Als ik de fietsparkeergarage onder het gebouw bereik, ben ik drijfnat en buiten adem. Ik doe mijn haar in een plompe paardenstaart en druk op de bel voor de derde verdieping. Ik recht mijn rug en probeer heel hard om zelfvertrouwen uit te stralen.

Het kantoor zit om de hoek bij het Damplein, het centrum van de stad, tegenover een straat met internationale winkels en allerlei shops die de toeristen geld afhandig maken zoals Ripley’s Believe It or Not! Ik was zo gefocust op het wennen aan mijn nieuwe woning dat ik nog geen kans heb gehad om hier rond te kijken. Maar ik beloof mezelf er dit weekend tijd voor vrij te maken. Alles is een mix van oud en nieuw: een KFC tegenover een monument voor de Tweede Wereldoorlog, een H&M naast het koninklijk paleis. Ik vraag me af of ik hier ooit aan zal wennen.

CommerX is een start-up die claimt dat hun nieuwe platform democratie zal brengen in de wereld van e-commerce en om heel eerlijk te zijn begrijp ik niet helemaal wat dat betekent. Ik weet ook niet precies hoe ik de naam moet uitspreken.